Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 276 (10.659). Львів, четвер 10. грудня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Звідусіль зв. 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

У критичний момент „Рідної Школи“.

Наслідком обставин політичного життя, серед яких опинилися західні українські землі, й повного зубожіння, яке вони принесли західньому відламкові нашого народу, наше культурне життя, зведене й так до мінімум, постійно наражене на всякі кризи. І Рідна Школа переходить тепер кризу під неодним оглядом. Одначе оці рядки подиктовані тією кризою, котра найбільше впадає в очі, наслідком котрої терплять сотки заангажованих на службу Рідної Школи людей ураз із своїми жінками й дітьми, — повною недостачею грошевих фондів.

Можна бути ріжної думки про зміст наших шкіл, у великій мірі залежний від тих політичних обставин, серед яких ми опинилися. Але не може бути двох гадок щодо питання, чи вдержати наше приватне шкільництво, чи ні. За всяку ціну треба не тільки його вдержати, але й поширити, бо воно заховує готові форми, в які при першій кращій нагоді можна буде влити й кращий зміст.

Зокрема за всяку ціну треба удержати школи У. П. Т. у Львові й по инших містах не тільки тому, що булоб жорстоко нелюдяно позбавляти якусь більшу чи меншу скількість людей і так твердого та скупого хліба, який вони досі мають, не тільки тому, що діти розвязаної кляси чи школи пішлиб до чужої школи, але й з причини, яку вже час було нам освідомити собі: з розуміння ваги міста й свідомого нашого елементу по містах. Дотеперішня недостача його була одною з найперших і найважчих причин нашої програної й нашого плачу „на ріках вавилонських“.

В порівнанні з попередніми роками сьогорічне положення Рідної Школи погіршується ще й тим, що наслідком дуже тяжких сьогорічних умов життя більшість батьків дітей з причини своєї нужди не складають шкільної оплати. Тому, беручи все сказане під увагу, повинно наше громадянство прийти з негайною вплатною матеріяльною поміччю У. П. Т.

В дотеперішнім розвитку У. П. Т. записалися заокеанські браття золотими буквами завдяки щедрим нераз жертвам на потреби У. П. Т. Тепер і це джерело відмовило. Бодай те, що приходить із Америки на У. П. Т., нераз являється такою незначною сумою (головно в порівнанні з позиціями на далеко менше важні й не такі вже загально національні цілі), що викликує здивування. А тимчасом наші заморські браття, без огляду на партійні відтінки й становища, спостерігаючи власними очима щоденно, яке спустошення робить чужа культура в рядах наших емігрантів, повинні свою першу й найбільшу увагу звернути на Рідну Школу як одну з цілей, і спільну їм усім і найбільше відчувану в усякій політичній програмі.

А в нашім краю крім загального самооподаткування свідомої ваги справи частини нашого громадянства треба широко й систематично зорганізувати віддобуття датки від нашого селянства на Рідну Школу. Це найлекше можна зробити на Різдво, Великдень і сільський празник. Довгі століття оббивали наші школярі, київські й инші бурсаки пороги міщан і селян головно на Різдво й Великдень, поздоровляючи їх віршами та співаючи канти (коляди тощо), а в нагороду за це одержуючи гріш і поживу. Культурним пережитком по тих мандрівних школярах і бурсаках є сьогоднішні колядники. Щож робити?! Коли доля й наша незарадність не дали створити кращих умовин для розвитку рідної школи та прохарчування їх учителів, учеників і студентів, хай по традиції й надалі лишаються Різдвяні й Великодні свята виключним привилеєм Рідної Школи: її голодного вчительства, голодного бурсацтва й голодного студентства.

Очевидно, добре булоб, якби місцеві сільські інтелігенти найшли спосіб кождого місяця зробити збірку на Рідну Школу. Але в кождім разі незвичайно вдячну нагоду для збірок подає сільський празник, що стягає багато народу з сусідних сіл. Щира й жива промова про ціль збірки певно малаб свій гарний наслідок на празнику.

Та якіб ні снувати думки на тему роздобуття фондів, це все річ близчої й дальшої оудуччини. А теперішній момент У. П. Т. вимагає негайної помочи всіх наших земляків на рідній землі й поза нею, на волі й на займанщині.

М. Возняк.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Паперова опозиція.

Ухвали „Визволення“.

Дня 6. ц. м. відбулося засідання головної управи „Визволення“ і „Єдности людової“, на якому ухвалено розвинути широку акцію за приспішенням розвязання сойму. „Визволене“ прямуватиме до зблькування опозиційних селянських груп, опісля до тісного порозуміння з партіями робітничими і з фракціями національних меншостей. Головна управа затверджує й надальше опозиційне становище посольського клюбу у відношенні до уряду. Клюб мусить берегти інтересів селянства, вести безоглядну боротьбу з розпаношеною в державі корупцією і вважати, щоби уряд не віддавав нічого з господарського або фінансового життя Польщі під опіку заграниці. Вкінці ухвалено резолюцію за зрівноваженням буджету за всяку ціну, з тим, що ощадність не сміє торкатися народнього шкільництва. З розділу кредитів найменше половина повинна піти на піддержку продукції дрібного рільництва. В справі закордонної політики головна управа апробує тактику клюбу „Визволення“, що виступив проти підписування Польщею договору в Льокарно.

Восьмикратний премієр.

До характеристики Бріяна

Якщо Арістід Бріян, нинішний французький голова ради міністрів, доживе до віку Клемансо, то він готов створити новий рекорд у диплюматії: найбільшої скількости осягненої політиком у виконуванні функцій премієр-міністра. Нині Бріян осьмий раз доходить до цього становища, по ситуації, в якій инші кандидати, діячі небуденного досвіду, мусіли зректись надто важкого завдання.

Від двайцяти років що два-три роки появляється у міністерстві закордонних справ Бріян з місією творити новий кабінет. Мало є диплюматів, які мають стільки ворогів і стільки прихильників, що він, зазнавши, що і його вороги стають прихильниками і прихильники ворогами. Цим можна розяснити собі, чому його кабінет триває пересічно пів року, а пів-року пізнійше, коли розглядаються за наслідником по премієрі, який не вдоволив загалу, Бріян виринає знову як кандидат. Майже пів століття студіює він мистецтво впливати на людей чаром свого слова та відповідних аргументів, дібраних у пригожий мент. Він уміє чекати і знає, коли, та до кого звернутись з потрібними заходами. Це мистецтво заводило його нераз у табори та поза людей, які загально вважались його ворогами. Завдяки своїй диплюматичній сміливости він міг раз піти навіть слідами невдачі Кайо, коли в 1916 р. почав розмовляти з представниками австрійського короля Карла про сепаратний мир з Австрією. Тоді його упадок спричинив Клемансо, одначе вина не впала на його особу, а на Кайо та Мальві. Бріян належить до тих диплюматів, які вміють у пору відійти на бік і мають завсіди приготовлену прегарну оборону своєї діяльности. Коли він кидає своє становище, то робить це частійше як невдоволений иншими, ніж у ролі діяча, з якого инші є невдоволені.

Пригадаймо, що Бріян знає відтінки всіх партій, їх атмосферу та психольогію найвизначнійших їх діячів не з книжок і не з другої руки, а з найбільше особистого досвіду як їх член та співробітник. У 1898 р. працює він у редакції соціялістичного денника „Ліхтарня“ поруч Мілєрана, пізнійшого бувшого президента республики і Вівіяні, пізнійшого бувшого премієра та головного делегата до Ліги Націй. Уже тоді він виявляє свій незрівняний талант диплюмата та демагога, пишучи якнайменше, за те багато розмовляючи, займаючися тільки вишукуванням ефектовних заголовків та підзаголовків до статей. Крім цього сидить зранку до ночі а часто й до ранку по всіх кавярнях, знає особисто всі кляси населення, починаючи від вуличників аж до поліціїв і вміє, коли треба, складати найкращі соціялістичні манїфести.

У р. 1903 як друг провідника соціялістів Жореса, промовляє від імени більшости парляменту з користь розділу церкви та держави. Це перший його крок, щоби з протидержавного діяча стати державним. Жорес переконаний, що тимчасово „випозичив“ Бріяна буржуазним партіям і що він вернеться до соціялістів. Але Бріян уже переходив еволюцію як кандидат на міністра. Знаємо, що він підчас Версайського договору вів найважнійші переговори. Він був у Вашингтоні та Женеві, брав участь, крок за кроком, у всіх найважнійших рішеннях буденної політики. Він був ворогом Пуанкаре, коли Пуанкаре був при владі, а проте не зважився зблизитись до Кайо, тоді непопулярного. Він не добивається влади, а чекає завсіди, щоби до нього перші звернулись ті, що хотять мати його в уряді.

Нині він має ще надто багато ворогів у парляменті, щоби міг рахувати на певну більшість. Тому він не хоче вражати ніякої партії різкою політичною програмою; він вдоволяється роздачею портфелів, так, щоби погодити якнайбільшу скількість партій та їх провідників. Вся вага нині у фінансовій санації. І сила 63-літнього французького диплюмата має виявитись у зєднанні для нового проекту розбіжні партійні програми.

По широкому світі.

Криза німецького уряду буде, на думку Гінденбурга, найкраще полагоджена, коли уряд, з огляду на економічні трудноші, вибере політику „золотої середини“.

Німеччина, устами Штреземана, хотіла дізнатись, у якім стані стоїть справа звороту її кольоній. Чемберлен приватно відповів, що покищо ніякий кольоніяльний мандат не є вільний і що Німеччина не повинна робити собі в цьому напрямку надії.

Московський Народній Банк має намір одчинити з початком нового року філію у Берліні.

Італія святкуватиме в найблищім році 600-літні роковини смерти Франца з Ассізі. Муссоліні рішив надати цим роковинам характер національного свята.

Альбанський парлямент перервав свої наради на знак жалоби у звязку з катастрофічною повінню озера в Скутарі, яке все залите.

У Персії почались наради Національних Установчих Зборів, які рішать про форму держави: монархію або республіку.

За рідну землю.

Віче в Козовій.

Козова, 7. грудня 1925.

Сьогодня відбулося в Козовій велике віче в земельній справі. Предсідником вибрано д-ра Волод. Бемка, адвоката з Бережан, секретарем о. Мінка, пароха з Кривого. Реферував справу земельної реформи д-р В. Бемко, про кооперацію [illegible] дир. Іван Герасимович зі Львова, про асекурацію і поясняння резолюцій — д-р Мих. Західний, адвокат з Бережан. Про важне положення „Рідної Школи“ — шкільний реферат — староста не дозволив говорити! Ухвалено відповідні резолюції та засновано повітовий комітет оборони землі з пп. Данила Гранка, Ілька Хоми, [illegible] Федорчака, Андр. Олійника та [illegible] з Козови і Дмитра Мазепови з Кривого.

У новій констеляції.

Львів, 9. грудня 1925.

З хвилею, коли загальна керма европейською політикою перейшла з рук Франції у випробовані руки Англії, наступає — як то вже зазначено — з одного боку замирення між державами-супротивниками, а з другого боку менших партнерів усувається з активної гри, перетворюючи їх з мнимих підметів у дійсні предмети міжнародньої політики.

І „дух Льокарна", який після льондонських підписів перед великими партнерами відкриває шляхи господарської відбудови, економічного розвитку і зросту політичних впливів, сутінню журби мусить сповивати керманичів польської політики.

Найбільші оптимісти серед польських політиків не можуть закривати тієї тернистої дороги, яку Польща буде примушена переходити на терені Ліґи Націй з моментом, як там міцно засяде Німеччина. Вона не тільки порушуватиме постійно невигідну для Польщі справу данціґського коридору, не лише підноситиме претенсії до приєднаної до Польщі всупереч вислідам плебісциту частини Гор. Шлеська, але й піддержуватиме досі нехтовані обвинувачення „нац. меншостей" в Польщі. Не виключене, що всі заходи Німеччини, головно щодо ревізії польських західних границь, ведені мирним шляхом, можуть у відповідній хвилі перейти на терен збройної кампанії. Таж мін. закордон. справ Скшинський, бороняючи свого примусового єднання з „духом Льокарна", зазначує, що льокарнські трактати забезпечують мир тільки на яких 5—10 літ.

Обєктивно розглядаючи нову констеляцію, слід ствердити, що вона не є користна для Польщі. Чому? Вистане кинути оком на мапу Польщі, щоби без зайвих міркувань дати бажану відповідь. Географічне положення польської держави є незавидне. На просторі півтретя тисячі кільометрів має вона зовсім відкриті границі з боку СРСР, і Німеччини, з боку двох велитів, які ніколи щиро і тривко не зреаґнують з найважнійших, для істнування Польщі, як великодержави й самостійного політичного чинника невідклично потрібних територій. Крім того невеличка Литва палає стихійною ненавистю до Польщі за Вильно. А вона в рішаючій хвилі може теж відограти не маловажну ролю. Малі балтійські держави не довіряють Польщі і тому польсько-балтійський союз постійно храмає. Порозуміння Польщі з Чехословаччиною не є щире і не може бути щире, бож Польща перетяла безпосередній звязок промислової Чехії з широкими просторами европейського Сходу, в першу чергу з хліборобною Україною. Такого союзника — як Румунія — ніколи не можна брати в рахубу в рішаючій хвилі.

Фіґуральний вигляд Польщі є неприродний. Видно, що будівничі Польщі не були досвідними архітектами, тільки настроєвими ділєтантами. Основою, на якій спирається будова відродженої Польщі, є Карпати, тоді — як нею повинен бути Балтик. Передумовою трівкого істнування кожної держави, а головно держави, що претендує на великодержавність, є море. Тимчасом та елєментарна вимога не грала відповідної ролі у польських будівничих. Замісць широко закроєного і послідовно реалізованого плану в напрямі Балтику, закроєно широкий плян в напрямі Сходу.

Першою передумовою трівкого істнування і розвитку Польщі було створити довшу границю на заході (не на півдні) з Чехословаччиною, цементуючи в той спосіб антинімецький фронт, та стати твердою ногою над Балтиком. Дивним дивом носії й герольди антинімецької політики (Дмовский, Падеревский й ін.) реалізували на заході згідно — з правом нації — національний принціп, а на сході його в цілій основі нехтували. Вони вимагали тільки німецького Данціґа, а зовсім не претендували до Східної Прусії. Тимчасом, змагаючи до утворення на Балтику, треба було навіть всупереч постановам Найвищої Ради опанувати не лише Данціґ, але її Східну Прусію, віддати Вильно й частину Прусії Литві, втягаючи її тим чином в сферу своїх політичних впливів та створити шкикий балтійський союз з Польщі, Литви, Латвії, Естонії й Фінляндії.

Другою передумовою безпеки Польщі повинно було бути якнайдальше відсунення Німеччини й СРСР. З тією метою замісць Вильна Польща повинна була опанувати цілу Білорусь з Минськом, допомагаючи Білорусинам створити суцільну державу у звязку з Польщею — тим більше, що Білорусь в початках трохи тяготіла до Польщі.

Тоді Польща булаб мала одного головного противника — Німеччину. Тоді Польща булаб головним бастіоном славянства, справді булаб мала якусь місію. Німеччина булаб ослаблена і зненавиджена, — Польща протеґована антантою, головно Францією, і хто знає, чи вона не моглаб була вдержатися зі своїми, навіть насильними здобутками. До тогож відступаючи иншим дещо з наміченої добичі (як нпр. Литві частину Прусії), булаб їх запрягла у свій політичний віз і раз на все звязала з собою. Та моменту не використано. У відношенню до Українців найбільший германофоб — Дмовский був неуступчивий, навіть не хотів слухати наказів Найвищої Ради, але на заході фактично приймав всі диктати.

Другий противник — СРСР — став би був побічним, відмежованим величезними просторами від Німеччини та значно злагідненим через доступ до осередньої Европи via Сх. Галичина. Зрештою, хто знає, чи при невтральности Польщі не булаб удержалася самостійна українська держава, яка зовсім відсуваλаб всяку небезпеку для Польщі з боку Росії.

Над Балтиком не тільки не стала Польща твердою ногою (70 км. пустого побережа, яке кожної хвилі може обсадити Німеччина, є без значіння), але й створила собі вічну небезпеку бути відрізаною від звязку зі світом. Всі „вільні міста" вже зліквідовано (Фіюме, Константинопіль, Мемель), тільки Данціґ стеречить, не як вихід Польщі до моря, але як вічна загроза відрізання від моря і як неофіційна точка опору Німеччини. Над столицею Польщі — Варшавою — безнастанно вагітіє в-жка брила у формі Східної Прусії, яка одночасно в ближчій чи дальшій будуччині рішить долю данціґського коридору, Помора і навіть Шлеська. Литва — замісць з Польщею — звязана з Німеччиною; Литва — замісць з Польщею творити один бльок над Балтиком, загороджує Польщі доступ до Мемелю і тільки чигає на збройну сутичку польської держави з котримсь зі сусідів.

Доба, в якій Польща була сильніша від Німеччини і могла дозволяти собі на творення „доконаних фактів", безповоротно минула. Сьогодня всі ті вигоди, які перед кількома літами були за Польщею, тепер, після Льокарна, є за Німеччиною. Данціґський коридор, якого в свій час не зліквідувала Польща (тоді, як Туреччина ліквідувала Константинопіль, Італія — Фіюме а Литва — Мемель), скорше чи пізнійше зліквідує Німеччина, бо він є неприродний і невигідний.

Ог тим то нова констеляція, в якій після Льокарна найшлася Польща, не промовляє в її користь, а навпаки створює нові труднощі, важенні у будучі події.

Ф. Ф.

Радянська Україна.

Перенесення столиці України з Харкова до Київа?

Голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету Рад Петровський заявив кореспондентові московських „Ізвестій" в справі перенесення столиці України з Харкова до Київа таке: „Як тільки налагодяться правильні взаємовідносини з нашими сусідами і як тільки урегулюються всі прикордонні справи, тоді перейде український уряд із Харкова у Київ".

Шевченківський Інститут у Харкові.

В січні 1926 р. відкривають у Харкові Шевченківський Інститут, завданням якого будуть досліди над творчістю Шевченка і його доби. При Інституті організують і „Дім Шевченка" по зразку Пушкинського Дому в Ленінграді, в якому збиратимуть усі матеріяли, що мають якенебудь відношення до творчости і життя Тараса Шевченка та його доби.

Батьківщина Гоголя.

Кореспондент газ. „Комуніст" відвідав село Янівщину, Полтавської губернії, де проживав Гоголь. Помешкання находиться в повному занепаді. Парк теж цілковито знищений. Таку саму долю знищення перебула і липова алея, засаджена власноручно Гоголем.

Життя робітників на Україні.

Голова харківського уряду Чубар виголосив велику промову на партійній конференції у Кривому Розі. В ній схарактеризував Чубар положення робітництва такими словами: „Для поправи та віднови українського промислу в 1925—26 році потрібно 72 мілїони карбованців. Щоби вповні задовольнити потреби робітників по робітничих домах треба 500 мілїонів карбованців. Це відношення цифр видається неймовірним і очевидно, що мешкальний голод може тягнутися на протязі цілих літ".

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашне число нашого часопису сконфісковано за пять місць у статті „У новій фазі".

— **Зниження плат урядовцям.** Новий польський міністр скарбу Здзеховский хоче виступити з проєктом, щоби плати урядовців обнизити в січні на 7 процент. Якщо йому одночасно вдасться обнизити вартість долара, тоді імовірно урядовці не будуть сильно протестувати.

— **З хроніки самогубств.** Вчора трапились у Львові нові три випадки самогубства: рішили попрощатись з львівським життям торговець Вл. Шумен, служниця Анна Голинська і Віктор Шелес. Цей останній був урядовцем адміністрації „Нового Сильвуса". Коли добровільно вмирають навіть люде в найблищім сусідстві гумористичного журналу, це вже поганий знак...

— **Ucrainica.** „Minerva-Zeitschrift", науковий німецький журнал, приносить у ч. 5. за цей рік статю д-ра І. Мірчука п. з. „Український університет у Празі". Це перша статтія того автора з серії статтей про українські високі школи в чехословацькій республиці. Одначе автор зробив у ній кілька помилок: українських катедр та доцентур у львівськім університеті було не 8, а 12 (самих професорів було 8!), не згадано також ні словом про український таємний університет у Львові, хоч автор зазначив, що Українці в Польщі не мають ні державного ні приватного університету. Це не шкодило би справити в дальших статтях. У ч. 330. „Прагер Пресе" у відділі „Slavische Rundschau" находимо інформації (М. Г.) про проф. Д. Еварницького з нагоди його 70-ліття, про українське приватне шкільництво в Галичині на підставі звіту „Українського Пед. Т-ва" і про XIX том Київських Наукових Записок, що появились по 7-літній перерві п. з. „Науковий збірник за 1924 р."

— **Здоровий інвалід з фантазією.** Небуденний доказ „промисловости" дав львівський інвалід Яндза з вул. Глязнера, який виступив у ролі чужого мужа, що буцімто вернувся по 10 роках з полону. Праачці Марії Костів згинув у 1915 р. на війні муж. Про це повідомила її офіціяльно військова влада. Вдова погодилась з долею і працею рук виховувала двоє дітей. Аж тут нежданно повідомляє її братова, що муж, Костів, вернувся. У хаті зявляється високий мущина, добре одягнений і ще кращий на вид. Костева вже й забула як він виглядав. Тим більше, що й чоловік і так був на 10 літ молодший, коли вийшла за нього. А війна так змінює людей, що і найблища рідня себе не пізнає по 10 роках. Тому щойно коли муж почав оповідати жінці інтимні подробиці з їх життя, вона повірила, що це він. Навіть бенкет ушкварили з радощів та запрохали сусідів. Костів оповідав про життє-буття на Сибірі і як, для хліба, мусів атлетом стати. Але по тижні щез з дому і не вернувся. Жінка кілька днів пізнійше, зустріла його на вулиці і з пересердя казала арештувати. Щойно поліція виявила тайну, що це не Костів, а личаківський промисловець від інвалідської будки, Яндза, що вже не вперше пробував таких хитрощів і приставав на якийсь час до чужих жінок. Костева й нині ломлять собі тільки голову, звідки Яндза знав такі точні подробиці про подружжа Костевих?

— **З російської науки.** Ленінградська Академія Наук призначила 500 рублів міжнародньої нагороди за найкращий твір про математика Лобачевського. — Члена Академії Бартгольда запрохав турецький уряд для студій до Константинополя та Ангори. — Цьогорічна премія фізики американського інституту Рокфелера признана членові матем.-фіз. відділу ленінградської Академії Наук проф. Круткову за його праці з теоретичної хемії. — Одну з нагород фонду Розенталя (у Парижі) признано проф. Метальнікову за його біольоґічні досліди.

— **Збанкротована виставка.** Славна світова виставка зорґанізована англійським урядом під Льондоном, у Вемблі, скінчилась дефіцитом півтора міліона фунт. шт. Цими днями переведено розпродажу всього її нерухомого матеріялу.

— **Нові ворожби.** Відомий англійський щорічний Альманах „Old Moore" приносить на новий рік чимало неприємних ворожб. У січні 1926. матимемо залізничі катастрофи та пожежі. У лютім — єгипетське повстання. У травні політичні комплікації. У червні бунт у Палестині. У липні спеки та нещасливі випадки з отрутою. У серпні повстання робітників та пошесть вужів. Крім цього на протязі року конфлікт між Англією та Туреччиною, землетрус на Середземнім морі і ще дві революції. Як на один рік це або за багато, або за мало. Ці астрольоґічні прогнози могли би бути і в календарі „Зиза".

— **Клімат на Марсі.** Американський фізик Кобленц написав нову студію про свої досліди з астрономічної обсерваторії у Льовель, підчас найбільшого зближення Марса до землі в 1924 р. Він доказує, що на Марсі є прояви життя і що його температура зближена до земної. Погляд, буцім-то Марс оперезаний поясом вічного леду, безпідставний. На Марсі пори року чергуються так само як на землі.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

За автономію для Підкарпатської України.

Виконуючий виділ чехословацької соц. дем. партії на Підкарпатті прийняв резолюцію, в якій домагається негайного введення автономії в Підкарпатській Україні, оконечного визначення границь між Підкарпаттям і Словаччиною, поширення права про держ. приналежність і справедливого переведення земельної реформи.

Редукція буджету.

В соймі кружлялн чутки, що треба числитися з упадком уряду Скшиньского. Чутки ці не були безосновні. Рада міністрів не могла погодитись у справі будж. прелімінаря на 1926 р., який мін. скарбу Здзеховскі мав зредукувати на кількасот міл. зол., головно з платень урядовців. Проти цього виступили ХД, НПР і ППС.

Польська рада міністрів 8. XII. ухвалила проект закона про засоби запевнення буджетової рівноваги. Проект цей внесуть разом із буджетовою провізорією і він творитиме з нею юнктім. Прелімінар будж. на 1926 р. виноситиме 1 міл. 800 тис. зол. В порівнанні з буджетом на 1925 р. буде менший більше як 530 міл. зол. Після засідання ради мін. була у маршалка Ратая нарада міністрів з провідниками партій в справі усунення труднощів, які повстають в уряді в звязи з редукцією буджету. Після нарад соц. посли заявили журналістам, що до кризи уряду не дійде. Мін. Здзеховскі виголосить експозе в четвер на засіданні сойму.

Справа Мосуля.

Англійські урядові кола сподіються компромісової полагоди справи Мосуля в безпосередніх переговорах Англії з Туреччиною. Компроміс той основувався би на поділі провінції. Рада Союза Народів займалася 8. XII. справою Мосуля. Прийняли справоздання шведського делеґата Ундена, що поручає прийняти оречення гаґського трибуналу.

Турецький делеґат після голосування в Союзі Народів над справою Мосуля заявив, що турецький уряд без порозуміння з Народніми Зборами не може прийняти арбітражу. Нинішню ухвалу турецький делеґат уважає не рішенням а порученням. Опісля предсідник Ради Шіяльоя візвав комісію, що займається справою Мосуля, щоби якнайскорше здала звіт із своїх праць.

З Москви повідомляють, що турецький уряд ухвалив негайно оголосити військову мобілізацію в районах граничних із Іраком. Мобілізація обіймає кілька річників. Нагромадження військ є в звязи з ухвалою С. Народів у справі Мосуля. Рівночасно на перській границі концентрують засоби муніції і вибухових матеріялів.

Кріза уряду в Чехословаччині.

Проба створити парляментарний уряд стрінулася з труднощами з боку чехослов. соціялістів. Вони не хотіли згодитися на зміну в мін. залізниць. Досі не найшли виходу з положення.

Америка й СРСР.

З Москви повідомляють, що уряд СРСР. оголосив заяву, в якій констатує, що взаємини між СРСР. і Зед. Державами можуть основно змінитися щойно тоді, коли Зед. Держави змінять своє становище у фінансових справах і зречуться жадань, які ставлять на основі передвоєнних і воєнних претенсій. Досі Америка внеможливлювала СРСР. навязання торг. взаємин і оставляє всі заходи СРСР. без відповіди.

Ширіть наш часопис!

З судової салі.

Процес Штайґера.

Сорокдругий день розправи.

Провідник трибуналу оголосив рішення трибуналу, на основі якого допустив переслухання в характері свідків д-ра Володимира Бачинського, д-ра Вассера і д-ра Равича. Крім того рішив: переслухати капітана Романовского і сєрж. Лянґевіча на обставину, чи найшли вони на місці атентату сліди шкляної рурки і якогось квасу; майора Коляча і поручника Лянаре, щоби вони доповнили опис бомби у звязку зі зізнаннями Ольшанського.

Оборон. д-р Ляндав домагається провірення справи Рота, з яким Штайґер мав стрічатися у Відні.

Присяжний суддя д-р Свістерский просить трибунал, щоби суддям присяжним доставчити в польському перекладі той уступ зізнань Ольшанського, в якому він описує бомбу.

Потім провідник трибуналу відчитав цілий ряд актів зі зізнаннями свідків, що їх на розправу не взивали.

Зізнання д-ра Вол. Бачинського.

Свідок д-р Вол. Бачинський складає свої зізнання по українськи. На прохання лави суддів присяжних переходить на польську мову. Кілька днів після атентату свідок вертав з бюра додому біля 2. год. пополудні і стрінув по дорозі свого товариша і приятеля з давних літ, назви якого подати не може, бо звязаний дискрецією. Цей приятель є людиною, що займає високе становище в українській суспільности, є визначним суспільним і науковим діячем. Від ряду літ перебуває він за кордоном, але рікрічно приїздить в часі ферій на кілька днів до краю. Є це людина дуже поважна і заслугує на повне довіря. Свідок знав, що приятель має виїхати за кілька днів за кордон і тому стрінувши його спинився та почав з ним розмову. Розмова зійшла між иншим на атентат. Свідок висловив погляд, що Штайґер не міг виконати атентату. Це твердив він на основі інформацій про життя Штайґера і його політичне минуле. На те все інтерльокутор свідка сказав: „Маєш рацію. Я знаю цілком певно, що атентат виконав Українець, член Революційної Військової Організації В. О." Свідок спитав: „Звідки знаєш?" — Інтерльокутор відповів: „З найавтентичнійшого джерела". А далі казав: „Цікава річ, що в таких пригодах є всякі випадки. Він виконав атентат у білий день, серед великого числа людей і не зважаючи на те, що кинув бомбу, ніхто з окруження цього не зауважав. Увага усіх була заабсорбована проїздом президента і всі туди глядїли. Розуміється, що виконавець атентату був приготований на смерть, то була для нього справа вирішена, бо не потребував навіть чекати на доразовий суд а мусів рахуватися з евентуальністю двічі. Коли кинув бомбу, то на хвилину здеревів і це його врятувало. Витягнув руку, моментально повстало до замішання серед публики, вказали на Штайґера, як на виконавця атентату і все кинулося за ним. Виконавець по кількох секундах прийшов до себе і відійшов зовсім спокійно.

Д-р Бачинський заявляє, що зі способу, як йому це інтерльокутор розказував, не було ніякого сумніву, що він казав правду, а свідок мав навіть переконання, що знає він і прізвище виконавця атентату. Однаке свідок його про те не питав. Інтерльокутор прізвища Ольшанського не вимовив а сам свідок Ольшанського ніколи в життю не бачив.

Провідник трибуналу питає, чи свідок звязаний що до особи інтерльокутора до тої міри дискрецією, що виявлення його прізвища спричинило би для свідка ганьбу, чи повстала би така ситуація, в якій заходили би обставини з 153 карної процедури, чи могло би це принести ганьбу?

Свідок: Так, це мусіло би принести ганьбу.

Провідник: Чи Ви звязалися супроти нього словом, чи тільки так це відчуваєте?

Свідок: Не можу відповісти. Від довгих літ я політично активний і як політик дуже часто стараюся про дискретні інформації, отже я є звязаний дискрецією. У даному випадку я пішов до товариша д-ра Равича. Там зайшла мова про атентат. Під безоглядною дискрецією я сказав д-ру Равичови, що маю інформації про те, що атентат виконав член української організації.

Провідник триб.: На кілька днів перед дораз̆овим судом?

Свідок: Так, бо маю звичай, що нотую собі коротко випадки і тому я заглянув до записника та ствердив, що було це 11. вересня, здається в четвер біля 2. години пополудні. У д-ра Равича був свідок два дні потім. В неділю свідок не приходив додому на обід а за ним приходив д-р Равич і ждав дві години. Того дня свідок з д-ром Равичом не бачився. На другий день рано д-р Равич був у свідка між 7 а 8 год. рано. Він просив свідка, щоби його звільнив від дискреції. Одначе д-р Бачинський такого звільнення не дав. Натомісць успокоїв д-ра Равича, що Штайґера засудити не можуть і що трибунал не піддасться впливам улиці й настроям преси. З того часу минали місяці. Свідок виїхав потім за кордон на пів року. Виїзджаючи рахувався з можливістю процесу і тому написав листа до свого знайомого товариша і приятеля з проханням, щоби його звільнив від дискреції. На те він відповів свідкові, що звільнити не може, бо не може ввійти в контакт зі сферами заінтересованими тою справою. Коли ж оборона покликала д-ра Бачинського на свідка перед кількома тижнями, то він знов написав листа з проханням, щоби його звільнити від дискреції, але знов одержав відмовну відповідь. Свідок був і на доразовій розправі. З неї виніс нове вражіння про цілковиту невинність Штайґера.

Прокуратор: Чи Ви прислухувалися зізнанням свідків?

Свідок: Так!

Прокур.: Не знаю, яке враження зробили на Вас зізнання свідків, але не розумію, чому Ви не виступили з тими відомостями в часі доразового суду?

Свідок: Для мене це зрозуміле. Перед тим був би я не зробив, як би не був звязаний дискрецією. Я далі прислухувався зізнанням Пастернаківної і не зважаючи на них я набрав переконання, що Штайґер невинний, а по виході зі салі розправ я казав, що це всіяковий випадок, який доказує, що варта зізнання такого свідка не зважаючи на те, що я був переконаний про субєктивну правдивість тих зізнань.

Прокуратор: Тепер Ви теж звязані дискрецією, а чому зізнаєте? — Бож в часі доразового суду Ви могли сказати те саме, що тепер.

Свід. Усе має свої причини. У половині серпня і верес я був я у Карльсбаді. Тоді було там пів Львова. Всі обговорювали дуже живо справу Єгера і Микитина і тоді то я ввійшов у розмову з д-ром Вассером. У тій розмові на тему Микитина, Єгера і Штайґера я висказав свій погляд і заявив, що мені сказали позитивно про те, що атентат виконав член Української Військової Організації. Я поповнив ту необережність, що не взяв від д-ра Вассера слова чести. Д-р Равич не поповнив недискреції і колиб мене не взивали, то я цього не зробив би. Був я у д-ра Вассера. Він заявив: „я дуже перепрошую, але тут іде справа про невинну людину і тому я Вас подав на свідка".

Прокуратор: Тих відомостей не можна було подавати нікому. Ви не подали ні судові, навіть доразовому, а всеж Ви їх подали д-рові Равичові. Як маю це розуміти?

Свідок: Д-р Равич є моїм приятелем від дитячих літ. Ми походимо з Бережан. Випадково був я в його домі в иншій справі. Було це кілька днів по атентаті. Ми розмовляли про цей факт. Я йому це розповів під дискрецією. В секреті я йому сказав, що знаю позитивно про те, що атентат виконав член Української Військової Організації.

Прокуратор: Алеж це було неправильне.

Свідок: Признаю, що це було неправильно.

Прокуратор: Другий раз Ви звірилися з тим д-рові Вассерові не зважаючи на дискрецію.

Свідок: Передовсім, кілько разів я говорив про процес Штайґера — то не конечно з тим, бо був я від самого початку свято переконаний в тому, що Штайґер невинний і що атентат виконав член Української Військової Організації. Не пам'ятаю, чи я заявив д-рові Вассерові саме так, чи взагалі він з ним дискусію про цілий хід процесу.

Суддя присяжний д-р Свістерский: В хвилині, коли Ви вели розмову зі своїм інтерльокутором — він назвав назвав ту організацію, яка виконала атентат. Чи Ви про ту організацію знали? Та організація українська? Чи Ви не питали про назву тієї організації?

Свідок: Це є загально і загально відомий факт, що існує українська революційна організація, яка не погоджується з рішенням Ради Амбасадорів — що признає Східну Галичину польській республиці — поборює те всякими засобами, що звірає проти нього. Це знає кожний.

Д-р Рінґель: Чи з даному моменті мали Ви перед очима і на думці істнування тієї організації. Чи Ви засовували собі, що та організація могла виконати атентат?

Свідок: Инакше і бути не могло. Я повірив, що це правда, бо знаю того пана дуже добре. Є це дуже поважний і правдомовний чоловік — і сказав це в такому тоні, що знає про те конкретно і певно.

Д-р Ґрек ставить питання в справі листів, що їх дістала „Хвиля".

Свідок: Ці листи я вважав відразу за автентичні. В часі доразового суду стрінув я одного з оборонців і говорив з ним на цю тему — він казав, що це має бути твір оборони ці листи (голос: д-р Ганкевич). Ні, це був инший оборонець д-р Зариьський. Йому я сказав: Не буду з вами спорити про параграфи, але коли говоримо про політичні справи, то в них я маю більше чуття ніж ви і я твердӂу, що листи є автентичні.

Внесення оборони.

Д-р Рінґель підтримує попереднє внесення д-ра Ляндава в справі Рота і доповнює їх такими внесеннями: 1) ствердити телеграфічно при допомозі віденської поліції чи Рот був по 8 липня у Відні; 2) доповнити ситуаційний плян даними Ольшанського; 3) спровадити з Берліна модель бомби; 4) переслухати адвокатів д-ра Фернштендіґа і д-ра Сорока зі Самбора, що мають конкретні відомости про те, що виконавцем атентату мав бути Ольшанський.

Прокуратор спротивився усім тим внескам.

Д-р Ляндав поставив внесок на переслухання адвоката д-ра В. Загайкевича з Перемишля.

Прокуратор знову спротивився.

Зізнання Романовского і Лянґевіча.

Свідок Л. В. Романовскі капітан зізнає, що на місци атентату застав 4 пальники, тубку з тектури, кавалок олова і недогарки якоїсь газети. Ні льонту ні шкла не було. Свідок запевнює, що таких решток не було, бо він перешукав разом з поліцією докладно кожний квадратовий центиметер.

Свідок Лянґевіч, піротехнік збираючи рештки бомби, бачив на камени слід обсмалення. Ніяких слідів шкла теж не завважив. Не було навіть опилків зі шкла. У рештках бомби він бачив сліди гноту (льонту).

Д-р Ляндав поставив внесення на повотне переслухання адв. Рабнера, що бачив рештки бомби.

Прокуратор противиться тому внесенню.

Присяжний суддя Свістерский поставив внесення на переслухання Преша і команд. Вінницкого, що були перші на місці атентату.

Біржа.

Львів, 8. грудня 1925

Гроші.

Америк. дол. 8·90 — 9·00 канад. дол. 8·70 — 8·80, чеські кор. 0·21·50 — 0·22·00, леї 0·3·75 — 0·04·00, франки фр. 0·28·50 — 0·29·00, фр. швайц. 1·30—1·35, англ. фунти 40·00 — 41·00.

Золото. 20 кор. 38·50 — 39·80, 20 франк. 34·00—34·50; 20 марк. 38·50—39·00; 10 руб. 45·00—46·00.

Срібло. Австр. кор. 0·70·00—0·72·00, 5 зл. кор. 3·70—3·80, фльорени 1·85—1·90, рубель 2·80 — 3·00, рубель дрібними сріблом 1·50 —1·65.

Збіжжа.

Пшениця краєва з 1925 р. 29·00 — 31·00 жито галицьке з 1925 р. 20·50—21·50, ячмінь галицький бров. —.— до —.—, овес гал. 21·00—22·00.

Голодне село.

БЮЛЕТЕНЬ ч. 34.

Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу" (за листопад)

Розділ допомоги.

На останньому засіданні Комітету прихильно полагоджено подання Повітового Комітету допомоги в Кремянці, Благодійної секції „Просвіти" в Луцьку і „Батьківського Комітету" в Берестю. Ці три інституції звернулися з проханням ратувати селянських дітей в тамошних приватних школах, з яких одні не доїдають, а других батьки забірають до дому, не маючи змоги поносити коштів удержання. Для кожної з цих інституцій Комітет призначив по сто долярів.

Крім цього призначено для Сільського Комітету допомоги в Селисках 200 зол.

Допомогова акція і влада.

Тому, що воєвідство відкинуло статут Товариства „Комітет Допомоги „Голодному Селу" внесено змінений статут товариства під назвою „Товариство допомоги селу".

До Повітових Комітетів Допомоги „Голодному Селу" Добромиль, Дрогобич, Долина, Калуш, Перемишль, Самбір, Коломия.

Деякі Комітети допомоги „Голодному Селу" не подоповнювали своїх звідомлень що до збірки збіжжа.

НАДІСЛАНЕ.

КОНКУРС.

Прив. жіночий семинар в Стрию пошукує учительки до науки руханки. Першенство мають кваліфіковані або які відбули гимнастичний курс. Подання вносити негайно з долученням відпису свідоцтв і условій.
922 1—3 УПРАВА.

І так: Добромиль, Дрогобич, Долина і Калуш прислали збірні звідомлення (скільки кожна громада одержала), а подрібних (хто і що одержав в кожному селі)—досі не одержано, з деяких сіл немає списків. Тому прохаємо їх ще раз негайно постаратися за решту списків з окремих сіл.

Перемишль і Самбір прислали тільки збірні звідомлення, а подрібних ні. Тому прохаємо прислати ці списки в найкоротшому часі.

Коломийський Повітовий Комітет не прислав взагалі ніякого звідомлення.

Через недбальство одиниць на місцях Краєвий Комітет не може замкнути справоздання про розділ збіжа. А таке докладне справоздання Краєвий Комітет повинен вислати жертводавцеві — Всеукраїнському Червоному Хрестові в Харкові. Так зробити наказує обовязок чести. І ще одно: через те не можна перевести докладної контролі допомогової акції — і таким чином доконечно замкнути справу доразової допомоги в цім році. Тому відповідальні за звідомлення з місць голови Повітових Комітетів не сміють відмовлятися від свого обовязку — стягнути з сіл потрібні списки. Мовляв — при розділі в повітових містах була строга контроля (крім членів Комітету, кооперативи і мужі довіря) мусять виповнити домагання Краєвого Комітету. В окремому письмі до повітових Комітетів виказуємо ще раз, з яких сіл немає потрібних списків — і ці прохаємо негайно прислати. Инакше Комітет недбайливих публично запятнує.

Львів, дня 2. грудня 1925.

Д-р Д. Левицький. *М. Струтинський.*

До всіх Повітових Комітетів Допомоги „Голодному Селу".

Краєвий Комітет звертається з проханням подати йому докладне звідомлення про економічне положення повіту в теперішній момент і про те, яка поміч (мінімальна) потрібна для селянства повіту, щоби воно могло видержати до найближчого збору.

Зима й наш спорт.

Не берусь говорити про нього як спортовець, в якого голові самі цифри рекордів чи подив для високоякісної техніки. Це мене як громадянина менше інтересує. Інтересує мене, чим має бути спорт у першу чергу для нації.

На зимові спорти чи не перший звернув у нас увагу Альфред Будзиновський в 1908 році, а його пляни здійснював і поширював проф. І. Боберський. Одначе до війни не прийшло до оснування окремих товариств зимового спорту. Щойно в 1924 р. основано у Львові „Карпатський Лещетарський Клюб", якого головою стає інж. Шепарович. І треба признати, що цей клюб пішов тою дорогою, якою повинен іти цілий український спорт, не виключаючи навіть копаного мяча.

Не заводжено тут дискусії, чи вступати до польського звйонзку лещетарів, як не роблять наші футболісти з копаним мячем у побоюванні, що не буде з ким ставати до змагань. Клюб пішов дорогою діла. Зробив дві прогульки в Карпати і — зараз наступило розчарування. Ті „наші" Карпати є хіба тільки grecko-katolickie Ворохта, Славсько й инші місцевости — чи вони українські? Чи було там бодай одно схоронище українське? Скажете: Для кількох там людей — нащо схоронища? Так саме думали здавна наші інтелігенти й тому Карпати перестають бути нашими. А в тих схоронищах літом чи не може сидіти наша молодь на вакаційних оселях? А чи багато ми тих осель сотворили? — Погляньте літом хочби у Славщину, кільки там будується будинків, ба, навіть пристарих віль „обозів"! Чи той Бойко може вірити, що ми є, чи задержують Карпати український характер?

І треба признати львівським лещетарям, що вони вміють зрозуміти положення. Першим їх пляном здобути власний захист у горах. Вже на цей рік винайміли відповідний захист у Славську і приступили до переведення закупна ґрунту під будову. Перші фонди здобули, бо понад 100 зол. Кожний читач скептично, а питомою нам іронією, відсміхнеться і спитає: Коли вони збудують? То ще далеко й махне рукою, а сам не витягне півтора зол. з гаманця і не пішле.

І в другому напрямі йде робота лещетарів, а саме в поширюванні лещетарства в народі, що може дати нашим гістким сільським майстрам певний заробіток. Реальні висліди вже є, бо ось в м. р. повстав гурток селянських юнаків, що вправляють цей спорт.

Саме на примірі Лещетарського Клюбу знайде читач відповідь, чим має бути зимовий спорт для нації. Це заразом і примір для літнього спорту, який не повинен бути лишень „фирканням старої кобили", як висказувався мій катехит.

Ст. Гайдучок.

Присилайте передплату!

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка.
У четвер 10.XII. м. Гарвів.
У пятницю 11.XII. м. Краків.
У понеділок 14.XII. м. Краків.
768 26—?

Управа Т-ва „Госп. спож. спілка Сила", кооп. з обм. пор. в Делятині взиває отсим всіх членів, котрі не доповнили до сего часу своїх удлів до висоти 10 зл. доповнити їх найдальше до 1. січня 1926 р. Хто до сего часу не доповнить свого уділу, буде після § 12. статута виключений з Т-ва без окремого повідомлення, на підставі ухвали загальних Зборів з дня 7. IX. 1924 т. 8. 905 3—3 УПРАВА.

В обороні української школи. Центральний Комітет УНДО на своїому засіданні в д. 78. листопада 1925 рішив повести скріплену акцію в напрямі оборони прав українського вчительства. Для сеї цілі мусить зібрати в короткому часі весь матеріял про фактичний стан українського вчительства як: стан наших і польських учительських сил в місцевостях з українським населенням; перенесення; передчасне спенсіонування; звільнення зі служби; неприймання нових українських сил і кількість принятих польських; число кандидатів-Українців учительського звання. Центр. Комітет просить П. Т. повітових організаторів, духовенство, учительство, кооператорів і всіх громадян, що дійсно інтересуються долею українського шкільництва — негайно надіслати необхідні інформації на адресу: Іван Лішинський шкільний референт ЦК. УНДО Львів, Мурарська 6. 1-1

Загальні Збори Жіночого Кружка в Коломиї відбудуться дня 10. грудня 1925 р. о год. 3. попол. в льокалі Т-ва „Коломийський Боян" при вул. Костюшки ч. 12, на які всіх членів просить ВИДІЛ.
921 1—1

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Позір Збаражчина!
Виділ Філії „Просвіти" в Збаражі склинує на день 12. грудня 1925 год. 10. рано в салі „Українського Дому" ПРОСВІТНУ АНКЕТУ. Буде делегат Головного Виділу зі Львова.
917 1—1

Отсим взиваємо п. Корнила Кушлина із Печеніжина, щоби негайно вирівнав свій довг в Ощадно-Позичковій Касі в Празі. Рівночасно прохаємо знакомих о подання адреси згаданого пана
Д-р Степан Рипецький, Роман Зелений, — поручителі.
Адреса: S. R. Praha, Vršovice, ul. Krokova c. 8.
907 2—2

Ширіть наш часопис!

Загальні Збори
ФІЛІЇ „ПРОСВІТИ" в ДРОГОБИЧІ відбудуться дня 14. грудня 1925 р. о год. 1. попол. в комнатах Народного Дому в Дрогобичі з отсим дневним порядком:
1) Звіт уступаючого Виділу та уділення абсолюторії.
2) Вибір нового Виділу і Контрольної Комісії.
3) Внесення.
918 1—1 Виділ.

Звичайні Загальні Збори
Української Повітової Бурси ім. Маркіяна Шашкевича в Бродах відбудуться дня 17. грудня 1925 в год. 2-ій, а на случай браку комплєту в год. 3-ій в будинку Бурси з слід. денним порядком:
1) відкриття Зборів,
2) відчитання протоколу з попередних Загальних Зборів,
3) звіт Виділу і контрольної комісії за рік 1924/25 і уділення абсолюторії,
4) вибір голови, двох членів Виділу і 3 заступників, як також 3 членів контрольної комісії,
5) внески і запити.
ЗА ВИДІЛ:
Олекс. Волинець, *д-р Теодор Жолкевич*
919 голова. секретар. 1—1

XL. ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
членів „НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ"

Краєвого Союзу Споживчого, кооперативи з відповідальністю уділами у Львові, відбудуться в суботу дня 26. XII. 1925 в год. 10-ій передполудне у Львові в салі товариства „Сокіл" при вул. Руській ч. 20 (дім „Дністра" партер на право) з ось яким денним порядком:

1) Відкриття Загальних Зборів (§ 93 стат.).
2) Верифікація протоколу XXXIX. Звич. Загальних Зборів уповажнених з дня 12. XII. 1924 § 94 стат.).
3) Звідомлення з діяльности, біланс за діловий рік 1924/25 і програма праці та вальоризаційний біланс на 30. VI. 1925 і розділ чистого зиску § 93 уст. 1 і 5 стат.).
4) Звідомлення Головного Контрольного Комітету (§ 110 стат.) і його внесення дотично абсолюторії Надзірній Раді і дирекції за діл. рік 1924/25.
5) Доповняючий вибір 4 членів Надзірної Ради на час від 1925/26 до 1927/28 і 4 заступників членів Надзірної Ради на адм. рік 1925/26 § 65 і 96 стат.) і доповняючий вибір одного члена Ради з групи кооператив на два роки.
6) Вибір 3 членів Головного Контрольного Комітету і 2 їх заступників на адм. рік 1925/26 (§ 96 і 109 стат.).
7) Вибір уповажнених на час 1925/26 — 1927/28 (§ 100 стат. і виб. ордендії з дня 9. V. 1923).
8) Означення найвищої суми зобовязань, які „Народна Торговля" може затягнути (§ 96 уст. 11 стат.) і означення найвищої межі кредиту, який може „Народна Торговля" уділити одному членові (§ 96 уст. 12 стат.).
9) Означення висоти презенційної марки для членів Надзірної Ради і означення винагороди для членів Головного Контрольного Комітету (§ 96 уст. 2 стат.).
10) Внесення членів (§ 92 уст. 2 стат.) і запити § 92 уст. 4 стат.)

Річні звідомлення, рахунки і біланс за діл. р. 1924/25 та вальориз. біланс на 30. VI. 1925 виложені до перегляду Вп. Членів в домівці „Народної Торговлі" у Львові, Ринок 36 I. поверх в урядових годинах центрального бюра (год. 8 до пів до 3-ої) від слідуючого дня після отсього оповіщення аж до останнього дня перед Загальними Зборами (§ 89 і 14 стат.).

Загальні Збори членів „Народної Торговлі" осягають правосильний комплєт, як що в них бере участь така кількість членів, яка заступає 1/20 часть суми уділів або 1/10 часть загального числа членів „Народної Торговлі".

Коли мимо отсеї пригадки не явиться до одної години після часу назначеного на Загальні Збори вище названа кількість членів, що творять правильний статутовий комплєт, кожде число присутних членів становитиме згідно з уст. 5 § 91 стат. правосильний комплєт Загальних Зборів.

Увага: У Загальних Зборах мають право участи всі члени „Народної Торговлі". Фізичні особи беруть участь в Загальних Зборах тільки особисто, а правні особи через своїх повновласників. Письменну повновласть правної особи обовязаний наділений повновластю зложити до рук дирекції Народної Торговлі. Повновласник не може заступати більше як одну правну особу (§ 87)

За Надзірну Раду „Народної Торговлі", Краєвого Союзу Споживчого у Львові:
Д-р Степан Федак вр. президент. 924 1-3 *Юліян Шепарович* вр. секретар.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.